

[Statsministeren.]

henvise til Bemærkninger, som forefindes i Lovforslaget, og endnu kun nævne, at § 6 udvider Naturfredningsraadet, der nu bestaar af 5 Medlemmer, til 7 for derved at faa de forskellige Interessersider repræsenteret paa passende Maade.

I § 7 er der Bestemmelser om fri og uhindret Adgang for Fredningsmyndighederne, hvilket ikke hidtil har været hjemlet ved nogen Lov, og i § 8 er der en ny Bestemmelse om Pligt for Fredningsnævnet til at træde i Virksomhed, naar visse Begøring, som er nærmere omhandlet i Lovforslaget, foreligger.

Ved § 29 foreslaas der oprettet nøjagtige Registre over alle fredede eller for offentlig Færdsel aabnede Omraader.

Jeg skal da tillade mig at anbefale dette i flere Instanser meget grundigt overvejede Lovforslag, hvis Hensigt er at værne og beskytte Landets Skønhed uden nævneværdige Ofre fra nogen Side. Der er i svundne Tider handlet ilde over for Befolkningen ved Bebyggelse af Kystarealer og dermed følgende Spærring, og Ødelæggelsen eller Baandlæggelsen af Naturværdierne til Fordel for ganske enkelte Personer er fortsat til den seneste Tid, hvilket bl. a. ses ved Besøg paa den Kyststrækning, der gaar langs den nye Køgevej, hvor det jo, om man havde haft en Lovgivning som denne, havde været muligt i Tide at regulere og indskrænke den ret opsigtsvækkende Form for Bebyggelse, som her har fundet Sted. Vi befinder os i en af de sidste Timer med Hensyn til denne Sag, hvis man vil redde Værdier, som er i Fare. Hvad der sker af Fredning nu, er i høj Grad til Befolkningens virkelige Fordel. Naturens Redning for Folket er ensbetydende med Adgang til Skønheds- og Sundhedskilder, og den Rigsdag, som nu eventuelt redder disse store Naturværdier fra Undergang, vil samtidig gøre sig fortjent af alle Grundejere ved at forhindre Udslag af taabeligt Snæversyn til Skade for Efterkommerne. Denne Lov kan ikke gøre godt, hvad der er sket af Skade, men ny Skade kan afværges, og Naturen kan i forstærket Grad blive Folkets Tilflugtssted for fysisk Udvikling og for almindelig Højnelse af Sundhed og Kultur. Jeg tillader mig derfor at anbefale det nu foreliggende Lovforslag.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg skal tillade mig over for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg*. Det er i det væsentlige det samme Forslag, der blev fremsat i Rigsdagssamlingen 1935—36. Jeg kan i det store og hele henholde mig til mine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse, jfr. Folketingets Forhandling Sp. 2495—2505. Forslagets §§ 19 og 20 angaaende visse Ændringer med Hensyn til Skolebespisningen er nye. Forslagets §§ 3 og 11 fremtræder i en fra det tidligere Forslag noget afvigende Skikkelse.

Efter første Behandling i forrige Samling i det høje Folketing blev Lovforslaget henvist til Behandling i Udvalg, der ikke naaede at afgive Betænkning. Udvalget havde imidlertid i Skrivelse af 27. Februar 1936 til Socialministeriet udbedt sig en Udtalelse fra de større kommunale Organisationer, nemlig Den danske Købstadforening, De samvirkende Sogneraadsforeninger og Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse dels med Hensyn til de Bestemmelser i Lovforslaget, der vedrørte Udvidelser af Understøttelsesområdet, dels med Hensyn til de Bestemmelser, der angik Lempelser i Kommunehjælpsbestemmelserne vedrørende Tab og Tilbagegivelse af de borgerlige Rettigheder, jfr. Lovforslagets §§ 7—10, 13, 19, 21 og 22. Besvarelsenerne fra de kommunale Organisationer er optrykt som Bilag 2—4 til nærværende Lovforslag. Af Besvarelsenerne fremgaar det, at Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse kan tiltræde de omhandlede Bestemmelser, ligesom Organisationerne ikke har fundet noget at indvende imod de øvrige i Lovforslaget foreslaaede Ændringer og Tilføjelser.

De samvirkende Sogneraadsforeninger derimod har i Skrivelse af 22. Juli 1936 udtrykt Betænkkelighed ved enkelte af de foreslaaede Bestemmelser.

Med Hensyn til Forslagets § 3, som svarer til det nu fremsatte Lovforslags § 3, har Sogneraadsforeningerne udtalt, at de er af den Opfattelse, at der tiltrænges en Begrænsning af de Tilfælde, hvor Udgifterne til Forsørgelse af trængende skal udredes af den retlige Opholdskommune, og Foreningerne foreslaar derfor principalt,